

VII

"Όταν, με τὸ καλὸ, στὸ φῶς καὶ πάλι
 Τῆς Ἀττικῆς θὰ λούζεται ἡ ψυχὴ μου
 Κι ὁ ἀπόμακρος ἀχὸς ἀπ' τὸ ἀπρογιάλι
 Τὴν κούραση γλυκύτατα τοῦ ἀλκίμου
 Κορμιοῦ μου θὰ λικνίζει στὴν ἀγκάλη
 Ξανθῆς ἀγάπης, γνώριμος μαζί μου
 Κάθε στιγμή ἕνας Ἰσκιος θὰ προβάλλῃ
 Καὶ μιὰ φωνὴ γλυκεῖα θὰ λέγῃ μου : « Θύμου ».
 Καὶ γὼ θὰ σὲ θυμάμαι, μὰ τίς ὥρες
 Θὰ σὲ θυμάμαι πιότερο, πού οἱ μπόρες
 Θὰ δέρνουνε τὸ δρῦ τὸ ἐρημωμένο —
 Μονάχα ἢ θύμησή σου θὰ μὲ κάνῃ,
 Ν' ἀράζω σ' ἕνα ἀπάνεμο λιμάνι
 Κι ἄξιος γιὰ τὴν ἀγάπη σου νὰ μένω.

(Sagan, 1918)

ΛΕΩΝ ΚΟΥΚΟΥΛΑΣ

ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΙΡΑ "ΓΡΑΜΜΕΝΑ ΤΟΝ ΑΠΡΙΛΗ.,

ΨΥΧΗΣ ΟΝΕΙΡΟ

Πάνω ἀπ' τὰ πλάγια, πάνω ἀπ' τὸ λιβάδι
 μὲ τίς χαλκοσμαράγδινες πτυχές,
 ἤρεμα ἀπλώνει τ' Ἀπριλιοῦ τὸ βράδι,
 τίς γαλαζοχρῶμές του καταχνιές.

Λάμπει σὲ μι' ἄκρη ἐν' ἄστρο, σὰν προιλάντι,
 σειέται τὸ κάθε φύλλωμα, ριγεῖ
 ἀνάλαφρη, στὸ διάβα τοῦ λεβάντη,
 κι ὅλο μὲ ζώνει μιὰ βαθιὰ σιγή.

Τέτοια στιγμή, πού σ' ὄνειρα δοσμένη
τὸν μάταιο κόσμο ξέχασε ἡ ψυχή,
καὶ πρὶν τὸ νοιώσω, λιποθυμισμένη
κρεμιέται πάνω μου, ἡ σελήνη, ὠχρή·

τ' ὄνειρο, ποῦχει κάνει ὁ χρόνος στάχτη,
μοῦ στέλνει ἀκόμη μιὰ στερνὴ εὐωδιά,
κι ὅλος ἀνθίζω, ξάφνου, σὰν τοῦ φράχτη
τὴν πορφυροντυμένη ροδωνιά.

Ψιθυρισμούς, ἀρώματα, τ' ἀγέρι
τοῦ θεοῦ λεβάντη, παίρνει ὅθε διαβῆ,
κι ἀπ' ὅλα κλέβει κάτι νὰ μοῦ φέρη,
ὡς κι ἀπ' τὸ λουλουδάκι τὸ μαβί.

Ἦρες στὰ χρυσομένα στάχυα παίζει,
καὶ στοῦ χωριοῦ τὶς κάτισπρες αὐλὲς
μεθάει, ἀπὸ τοῦ ρόδου τὸ κρεμέζι,
γλεντᾶ τὶς ἄσπρες βιόλες τὶς γλυκὲς.

Φτερώνει, ἀσπροφυλλίζει ὅλη τὴ λεύκα,
τὶς πράσινες λυγίζει κίλαμιές,
καὶ μ' ὄση γύρη κλέβει ἀπὸ τὰ πείκα,
χρυσὲς στὴ γλήη γράφει πινελιές.

Γλυκὰ σαλεύει τὶς ἰτιές, μὰ σκύβει
ξάφνου, μέσα στ' ἀκύμαντα νερά,
καὶ τὴ σκιὰ τοῦ φεγγαριοῦ συντρίβει
σ' ὀλόχρυσο κομμάτια ἀστραφτερά.

Βρίσκει στὴν καγκελιόπορτα τὴ δούλια
βοσκοῦλι, πού ὄνειρεύεται ἀγκαλιέ,
ξεσφίγγει τὴ γάλογοχρυσή της μπόλια
καὶ τὴς σκεύει τὰ ξανθὰ μαλλιά.

Ἔτσι, πού στ' ὄνειρο τὴς βυθισμένη,
τὰ χάρου του τὰ νοιώθει σὰ φιλεϊ,
καὶ σφίγγει ἀπὸ τὸν κόθο μεθυσμένη
πάνω ἀπ' τὸ στήθος, μι' ἄσπρη τραχηλιά.

Ψυχή μου, πού σέ νόμιζα συντρίμι
 μέ τι λαχτάρα, απόψε, σέ θωροῶ,
 νά βλέπης τὸ ξανθό, πού φεύγει ἀγρίμι,
 σὰν τὸν ἀρχαῖο τοῦ ἔρωτα θεό !

Ὅνειρα ἀπόψε ποῦχανε πεθάνει,
 πόθοι, ποῦχαν ὡς τώρα κοιμηθεῖ,
 ἕνα τραγούδι γίνονται, πού φτάνει
 στὰ χεῖλη μου καὶ πάει νὰ ξεχυθῆ.

Ποῦναι γλυκὸ σὰν ἄστρο, καὶ σὰ χνούδι
 ἀνάλαφρο, σὰν τῆ ζωῆ βαθύ,
 κι ὄλο εὐωδιάζει σὰν τὸ πεταλούδι,
 ποῦχει μέσα στὸ ρόδο κοιμηθεῖ.

Κι ὅπως τ' ἀκούω, μόνος, μ' ἄγιο πόθο
 μέσ στη γαλάζια νύχτα ν' ἀντηχῆ,
 σάρκα πὼς ἔχω ἀπάνω μου δὲ νοιώθω,
 σὰ νᾶγινά ὄλος, μιὰ λευκὴ ψυχὴ !

Ὅπου ποθεῖ, ζητάει νὰ φτερουγίσῃ
 πάνω ἀπ' τὸ μάταιο κόσμο μοναχῆ,
 κι δλόρθη ἔμπρός στὸ μαῦρο κυπαρίσσι
 κοιτάζει ἔν' ἄπρο μ' ἄγια θᾶπαντοχῆ.

Ἐν' ἄστρο, πού στὸ φύλλωμα εἶχε ἀρχίσει
 νὰ πλέκη τὰ σμαράγδια του, ἢ σὲ μιὰ
 στράτα πυκνὸ πού ζώνει κυπαρίσσι,
 καὶ σβήνει τώρα στὴ γαλάζια ἐρμιὰ.

Γ. ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΣ